

ראש חודש ניסן – עין איה שבת - חלק ב'

נמשיך לראות את דברי הרב קוק בעין איה, על ייחודיותו של א' ניסן והמשמעות העמוקה של כלל הדברים שהתגלו באותו יום:

"ועבודה זו, כשם שרמו ערכיה מכל בינת אדם, ומרוממה היא מכל הסכמת שכל ודמיון, ככה הראה אדון הנפלאות עדותו נאמנה לעיני עם פלאים **בירידת האש**, להראות לעיני כל, לספר לדור דורים, כי יש רז אלהי במערכת המעשים המסורים לסגולת האדם, וכי בנין העולם ושכלולו ע"פ עצת ד' מחולל כל, אחוז הוא בחוברת באלו הפעולות המדוייקות מצד עצמן בדיוק אלהי.

מטרת **ירידת האש** מהשמיים שהייתה גם היא באותו יום, היתה להראות לתמיד **שיש אלוקיות שמתגלה בעולם דרך המעשים האנושיים** - כאשר עבודת הכהנים נעשית במדויק על פי ההוראות האלוקיות.

והפלא העליון, אור ד' אשר הגיח מראש מקדם בראשית היצירה, לקרא לעולם ומלואו שיקומו ויעמדו להיות יש, קורא הוא תמיד לעם עולמים גוי איתן, ישראל, למלאות כל חלל העולם הַיְצִירִי בהודעת השקפת עולם ברורה ונאמנה זו, ובהשקפת עולם מובעה (מובעת) מעומק רז היצירה הכוללת כל צורה וכל חומר, המאחדת בגדלה את הכל, היא מאחה בקדשה את כל צרכי בשר בקודש, **ואכילת קדשים** בתור פעולה נשגבה המותאמה לכל תוכנים אדירים בקודש, נתגלתה אז בפועל לחג לדורות.

בהמשך לעצם בריאת העולם, עם ישראל 'ממשיך לברוא' את העולם, מקיים אותו, בכך שמכניס לתוכו את משמעותו שהיא הפעולה הגשמית בעולם הזה בהתאמה לתכני הקודש הרוחניים ולקשר של העולם עם בוראו, דבר שמתבטא על ידי **אכילת בשר הקדשים** – מעשה גשמי (אכילה) שמתאים לציווי אלוקי וקשור עם הרוחניות כחלק מעבודת המקדש.

וההופעה המורגשת בכל חוש פנימי וחיצוני, בכל מסכה (-התרחשות) ועלילה, בעולם הפנימי והעולם החיצוני, הקישור של האלהות עם העולם במלא כבודו, בפועל ובמעשה כמו בשכל ובהופעה רוחנית, בהנהגה תולדתית ויצירה נשמית המשלחת ענפיה מעולם עד עולם – השראת השכינה הראתה אז בראשית את הודה המזהיר, **ראשון לשכון שכינה**.

שכינה היא חיבור שמים וארץ, איחוד הרוחני בגשמי באופן מלא, בכל סוגי הצורות שהם מתגלים. הפעם הראשונה ששכינה שוכנת – היא ביום הזה, אז מתחילה ההופעה השלמה הזו.

וכח החיים, מקור כל הצלחה, מעין כל ברכה, ברכת עולם לכל עולמים, ברכת נפש לכל אישיות מיוחדת, ברכת עם לאומה לדורותיה, להתאזר בתעודתה וצביונה לעד – הכל אחוז ומשורג ממקור החיים העליונים הללו, מידי יוצר בראשית, **ראשון לברך את ישראל**.

רמת החיים העליונה הזו שהתגלתה באותו יום, היא המקור ממנה נובעות כל הברכות הקיימות בעולם, הכל בא 'ממקור החיים העליונים'. גם בנושא הזה ה**ברכה לישראל** היתה יריית-הפתיחה לכל הברכות שתוצרנה ותתברכנה אי פעם בעתיד בעולם.

והחטיבות המיוחדת של האומה ואחיזתה הכללית באור ד', ובדיוק המעשים ותיאור החיים על פי ד' – היא היא הגורמת לקמרוניות הכללית, השמירה מהתפוצצות הכחות והציוורים מיסוד המעשה הנקדש, **ראשון לאיסור הבמות**.

הבסיס עליו עומדת השראת השכינה וכל היאחזותם של ישראל בשכינה – היא האחדות, שכשהיא נמצאת אפשר לבצע את המעשים המדויקים להשראת שכינה. ממילא באותו יום התחיל לחול בפועל **האיסור להקריב בבמות** – האיסור לצאת מהאחדות הכללית של העם.

והמרכזיות המאחדת את נשמת האומה בחוברת יחד – היא היא המטביעה את צורתה על הזמן, לקדש את הזמנים, לצייר את תוכן חליפותיהם על פי האור האלהי הבהיר אשר הופיע בימי צאתנו מארץ מצרים; לדעת את אשר עלינו להיות בעמים ובעולם, ואת אשר נתן על לוחות התולדה כולה בקידוש הזמנים – "החודש הזה לכם ראש חדשים". השנה מקבלת את צורתה לכל חליפותיה אשר בטבע המוחש: זרע וקציר קור וחום, על פי אותו הרושם הכללי שהאורה האלהית הופיעה בראשון לחדשי השנה, בהגלות יד ד' על עבדיו, על עולמו. ותולדות מעשיו, **ראשון לחדשים**."

האחדות המרכזית הזו שישראל נתונים בתוכה בזמן הזה – היא זו שמטביעה את הצורה והקודש על הזמן שכל מהלך הזמן ושינויו, אפילו הארציים (החקלאיים) – נקבעים על פי האור האלוקי שמתגלה על ישראל וגם על פי הצורה המרכזית הראשית שבה הקב"ה קבע את ישראל בתוך העולם כשהתגלה ה' בתחילה. לכן ה**חדשים נספרים** על פי היום הזה.

הרב קוק מסביר, שבכל הממדים שראינו עם ישראל ביטא בעולם באותו יום כמכת פתיחה את האופנים השלמים והמרוממים של המציאות: פסגת המציאות והחזון (מעשה בראשית), ההתנהלות החברתית האידיאלית (נשיאים, כהונה, עבודה), הקשר החי לבורא העולם והמושפע ממנו בצורה אידיאלית ('ירידת האש', אכילת קדשים, שכון שכינה, לברך את ישראל), האחדות השלמה (איסור הבמות) ומעלות רוחניות אלה משפיעות עד הצורה הכי בסיסית של סדר השנה והזמנים (חדשים).